

A keresztségben járjunk!

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnap – 1954. július 25.

Alapige: Kol 2,12–15

„Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben, a kiből egyetemben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnöket, az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünkre volt néküink, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtok abban.”

A keresztség a legelhanyagoltabb szentség. Nem az igénybevétel szempontjából, mert még ma is sokkal többet keresztelünk, mint konfirmálunk, és sokkal többet konfirmálunk, mint ahány rendszeresen úrvacsorázó tagja van gyülekezetünknek. Ott bontakozik ki előttünk a keresztség lekicsinylése, ha azon kezdünk gondolkodni, hogy vajon miért is kereszteltetik meg szülők a gyermekeiket. Az egyik hagyományos megszokásból, a másik társadalmi illendőségből, a harmadik a gyermek születése fölötti öröm ünnepét látja benne, a negyedik az egyházhoz való tartozásáról akar vele bizonyosságot tenni, nagyon kevesen vannak, akik meg tudnának felelni arra a kérdésre: Mit ad vagy használ a szent keresztség? Pedig Luther a Kis kátéban már a gyermektől elvárja, hogy erre a kérdésre meg tudjon felelni.

Újabban – hála Istennek – nagyobb hangsúly esik már a keresztségre. Nem zugolyában történik már, hanem a legtöbb helyen a gyülekezet előtt istentiszteleti keretben. Nemcsak a keresztmama és a bába jelenik meg a szent cselekménynél, hanem egyre többször a keresztapa és a szülők is. A teológiánkban is egyre fontosabb szerepet kap a keresztség, mindennapi keresztyénységünkben azonban még mindig nem jelent életformáló erőt. Ennek egyszerű jele, hogy azt mindenki meg tudja mondani, mikor született, de nagyon kevesen vannak, akik meg tudnák mondani, hogy mikor keresztelték meg őket. Mai szentleckénk épp azt tárja elénk, hogy a keresztség nem csupán egyszeri történeti tény az életünkben, hanem állandó életformáló erő. Nem elég tehát, hogy meg vagyunk keresztelve, hanem *a keresztségben járnunk is kell!*

1. *Járjunk úgy, mint akiket Isten Jézus Krisztus által a keresztségben megszabadított a bűntől!*

„Eltemetettvén Ő vele együtt a keresztségben” – így kezdődik a szentlecke. Amikor az apostol ezt írja, a keresztelésnek alámerítéses formája lebeg kép gyanánt a szeme előtt. Az alámerítéses keresztelésnél az ember teste elmerül a vízben, mintha belefúladt volna. El van temetve a hullámsírban. Így temet el Isten minket a keresztségben Jézus Krisztus halálába. Kegyelmeiben elfogadja azt, ami a kereszsten Jézussal történt, mintha velem történt volna. A keresztségben tehát Jézus Krisztussal együtt meghaltam e bűnös világ számára. Így néz a keresztségemre Isten, de vajon így nézek-e rá én is? Róm 6,11 szerint gondolok-e arra, hogy a keresztségben meghaltam a bűnnek? Ennek a ténynek tudatában járok-e? Történeti tény-e ez csupán számomra vagy életformáló erő? A keresztségben járok-e? Meghalok-e szünet nélkül mindennap újra meg újra e bűnös világ számára?

A halott érzékszervei nem működnek. Nem lát, nem hall, nem érez. Ha tehát a bűn be akar lopakodni a szemedben keresztül, szedd össze magad, s mondd azt: Meghaltam, el vagyok temetve, nem látok! Ha a füledbe suttog csábító szavakkal e világ, szedd össze magad, s mondd azt: Meghaltam, el vagyok temetve, nem hallok! Ha izgatni akar a sorsod, ha bántanak az emberek, ha óembered lázadni akar, szedd össze magad, s mondd azt: Meghaltam, el vagyok temetve, nem érzek semmit, a halott nem reagál arra, hogy mit csinálnak vele! Ezt jelenti a keresztségben járás. Erre tanít Luther a Kis kátéban, mikor arra figyelmeztet, hogy a keresztség azt jelenti, hogy óemberünk megtérés és mindennapi bűnbánat által vízbe fojtassék. Isten a keresztségben eltemetett Jézus Krisztus golgotai halálába, ne támaszd fel újra meg újra, amit Isten eltemetett, hanem járj a keresztségben, élj úgy, mint aki meghalt e bűnös világ számára!

2. Járjunk úgy, mint akiket Jézus Krisztus által Isten a keresztségben megszabadított a haláltól!

Így folytatja az apostol a szentleckét: „...a kiben (tudniillik Jézus Krisztusban) egyetlenben fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit által, a ki feltámasztá Őt a halálból. És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülméletlenségében, megelevenített együtt Ő velem, megbocsátván minden bűnötöket...”

Az apostol szerint a keresztelés nemcsak nagypéntek, hanem húsvét is, nemcsak halál, hanem feltámadás is, nemcsak temetés, hanem élet is. Isten a keresztségben nemcsak a felfeszített, meghalt és eltemetett Krisztussal egyesíti az embert, hanem a feltámadottal is. Úgy tekint tehát rá, mint aki Krisztussal és Krisztusban meghalt és feltámadott, akin nincs többé hatalma a halálnak. Így néz a keresztségemre Isten, de vajon így nézek-e én? Gondolok-e arra, emlékezem-e rá, tudatában vagyok-e annak, hogy nem vagyok rabja többé a halálnak? De hát nekem is meg kell egyszer halnom? Igen! De a halál csak annak a számára borzalmas, akinek nincs bűnbocsánata. Az ilyen embert a halálban utoléri a bűnei, s szívét eltölti a félelem az Istennel való találkozástól, a nagy leszámolástól. Akinek azonban bűnbocsánata van, annak számára a halál boldog hazaérkezés. Számára fullánkjától megfosztott kígyó a halál. Nemcsak akkor, amikor érte jön el, hanem akkor is, amikor szeretteit ragadja el. Minél jobban szereti azt, akit elragad tőle a halál, annál szabadabb az önmaga sajnálkozásától, s annál jobban eltölti szívét az öröm afölött, hogy akit szeret, annak most jó dolga van. Szabad a halál rémuralmától akkor is, mikor halálos ágyán szeretteitől búcsúzik. Tudja, hogy csak az Isten nélkülözhetetlen, akit pedig övéi nem fognak nélkülözni akkor sem, ha neki el kell hagynia őket. Ezt jelenti: keresztségben járni. Vallod-e, éled-e: Meg vagyok kereszttelve, szabad vagyok immár a haláltól?!

3. Járjunk úgy, mint akiket Isten Jézus Krisztus által a keresztségben megszabadított a kárhozattól!

Így folytatja az apostol a szentleckét: „...az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, a mely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára...” Az a kegyelem, melyben Isten a keresztségben részesít, az a szabadság, melyre felszabadít minket, drága kegyelem és nagy árat követelő szabadság. Ára a keresztfára.

Egy képpel teszi az apostol szemléletessé mondanivalóját. A kép az eladósodott ember képe. Gátlás nélkül veszi fel a kölcsönöket. Sohasem számolja össze, hiszen nem is tartja nyilván adósságát. Ha egy-egy pillanatra fel is villan előtte a sejtelen: nem lesz jó vége ennek, elhessegeti a kellemetlen gondolatot, s naivan valami csodás kibontakozásra vár, ami majd mindent elrendez. Talán egy örökségre vagy egy főnyereményre. A csoda azonban elmarad, a csőd azonban bekövetkezik. A hitelező, aki folyószámlát vezet az adósságokról, egyszer benyújtja a számlát. Tagadni nem lehet. Minden kötelezvényen ott van a saját aláírása. Bekövetkezik a székely, a bukás, a csőd, az adósok börtöne.

Az embernek ilyen adóssága vagy – amint a teológia nyelve kifejezi – vétkes tartozása bűn. Minden lelkiismeret-furdalás, mely elfog Isten parancsolatainak megszegésekor, minden kárhozattal, mellyel a gonoszt elítéljük, minden vágyódás, mellyel a tisztaság után sóvárgunk, minden elhatározás, mellyel meg szeretnénk térni, mind egy-egy elismerése ennek a vétkes tartozásnak, saját kezű aláírása az adósságunknak. Ez az adósság a nagy vádló, a Sátán birtokában van, aki bőkezűen biztat új meg új kölcsönre, tékozlásra, játssza a nagy jóakaró támogatót, míg egyszer azután előáll a kifizethetetlen felnőtt adóssággal, s irgalmatlanul visz az adósok börtönébe, a kárhozatba.

Ezt az adósságot Krisztus kifizette. Életét adta oda érte. Vérével írta rá: Ki van fizetve, s azután az adósságot odaszegezta a keresztfára. Átlyukasztotta. Érvénytelenítette. Nincsen immár többé semmi kárhozattal azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak.

Ezt jelenti: keresztségben járni. Gondolsz-e arra, hogy nem szabad folytatni azt az adósságcsinálást, melyet Krisztus vérével rendezett? Meg vagyok kereszttelve. Megszabadultam a kárhozattól. Nem szabad visszamennem oda, ahonnan megszabadultam!

4. Járjunk úgy, mint akiket Isten Jézus Krisztus által a keresztségben megszabadított az ördögtől!

Szentleckénk utolsó verse így szól: „...lefejezve a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk abban.” Az apostol tehát úgy néz a keresztségre, mint az ördög vereségére, Krisztus diadalára. A kép, melyben ezt szemléletesen látja s láttatni akarja, a diadalmenet képe. A diadalmenetben a győztes király a legyőzött királyokat láncra fűzve viteti maga előtt, s így vonul be az ujjongó nép sorfala között székvárosába. Az ellenséges fejedelmességek és hatalmasságok tehát nem haltak meg, de meg vannak fékezve, le vannak igazva. Nincs hatalmuk többé. Így néz Isten a

keresztségre. A megkeresztelt embert Jézus Krisztus, aki azért jött, hogy az ördög munkáit lerontsa, kiszabadította az ördög igájából, s a magáévá tette. Így nézek-e én is reá? Úgy nézek-e az ördögre, mint valami megfélemezett fenevadra, láncra vert oroszlánra, mely félelmetesen vicsoríthatja rám fogait, de nem árthat nekem, mert én a Krisztusé vagyok? Erőt ad-e nekem a keresztségemre való gondolás a Sátán elleni harcban? Mert ezt jelenti: járni a keresztségben.

Arról beszélt nekünk a mai szentlecke, hogy mi történt velünk a keresztségben, s minek kellene történnie a keresztség után bennünk, hogy mit cselekedett Isten a keresztségben, és mit cselekedett az ember a keresztséggel. Ne rontsuk le azt, amit a keresztségben Isten épített, a keresztség utáni s keresztségünkkel nem törődő életünkkel! Járjunk a keresztségben! Ámen.